

BÁGER GUSZTÁV

Sorolások

Tandori Dezsőnek

1.

*Napfényt nem, árnyékot inkább.
Akár egy öreg kutya: esőben alszik és nagyokat horkol.
Homály, ami világít.
Aráfel, mondja a héber.
A glória matériája.
Az van Wimbledonban.
És irodalom – az Éden mint textus.
Határ Győző gyűrűje, az ékköves nihil.
Nincs nappal, csak évente kettő.
Határ ebbe a milióbe van beleírva.
Meg a foci, meg a lóverseny, a Derby.
A tőzsdéről nem beszélve.
A brókerek kávéháza a tenispálya mögött van.
Ott dől el: ami áll.
A Hyde park említve sem méltóbb semmi egyébnél.
Ma már a demokrácia káosza.
Semmi Egyéb: térden megpatkolt lónév.
Az Akármé Lehet pedig kutya-menhely.
Egy szójáték, ami minden nyelven másképp.
Akármelyik Bejöhet.
Mecsek tömkelege Londonban.
Fogadások listái, sárga újság, tribün, szivar.
Egy kicsit Pest ez a London, csak megalopoliszosabb.
Éttermek eleganciája és hibátlanak tűnő eszmék.
Főként az eszmékre allergiás ma a város.
Egyéb nem zavarja.
Egyéb Nem: ez az az étkezde, ami olyan, mint a Főzelék Faló.
Ott, a Deák Ferenc utcában, a lökdösődők pincéjében.
Lökött Pince: ez is lónév.
Itt is, ott is: lökdösődni kell.*

2.

„Hogyan élj rámenősen?
Hogy rá ne menj!” – nevettem T. D.-n.
És: „...csak legközelebb van.
Nincs közelebb”. „Esetleg a végén.”
A pont is létrejöhethetetlen.
Színhelye vagyok csupán egy változásnak.
Szomoró az Angol Királynőben kávékat kavargat.
Körötte költők szonon hangzavar
ősz van dohányszag friss avar
a zongoránál Rimbaud ötven évesen
magyar mutáció akácok-negédesen
És valóban: néhány lónév és kész a pályáiv.
Eredendő Bűn, Nagy Irgalom, Korai Öröm,
Becsomagolt Szombat, Dermedt Dicsőség.
Persze ezek a győztesek, de vannak a szürkekék,
Alvó Meteor, aki lekéste a nyergelést,
Boldog Vontató, aki tüske sörénnyel jött és napszúrást kapott.
Vagy Hideg Tihany, akit túvel szúrtak meg,
ugorjon magasabbra, erre az ledobta a zsokét.
És a hideg zuhany sorsszerűen ömlött rá
Hideg Tihanyra, mint egy kazal napfény.
A bemozdó paneljei emlékeztetnek.
Akkor az Angol Angyal, aki a legszebb, leggyorsabb ló volt,
pályán kívülre szorította a szélen futó Magyar Agyart.
Nem véletlen, a fair play díjat nem Ő kapta,
hanem a Tradoni Biazmagora, aki túll fátyollal futott be.

3.

„A Wilmingtoni hosszú ember.”
Sussex grófságban, Wilmington közelében
a South Downs dombvidékének keleti végén
a Windover domb nyugati lejtőjébe vésték
ezt a hét méter magas, mindkét kezében
hosszú botot tartó férfialakot.
Jelenlegi formáját az 1874-es restaurálás során nyerte el.
Tekintik helybéli óriásnak,
Szent Pálnak, római katonának,
angolszász szénagyűjtőnek,

illetve prehistorikus földmérőnek,
(a botok kezében: kitűző-karók,
de lehet síelő bajnok, hintázó titán,
vagy az építészet és a mértan tanítója,
aki kétezer ötszáz éve szénakazlakból tákolt oltárt
az ismeretlen Istennek,
de lehet költő, aki hitt az egyedüli,
élő, igaz Istenben,
hogyan van reménység ezen a földön, stb.
A sok olvasat végül egyetlen citátumba torkollik:
aki keres az talált, aki zörget az ajtón,
annak megnyitják, aki kér, az kap.
Evidencia-műhely, erre van kereslet.
Megvenni a reneszánsz igazságokat.

4.

Egy fotón a pálya szélén állok és lehajtom a fejem,
Akár Szép Ernő vagy Esti Kornél. Vagy Szív Ernő.
De Szomoró is lehet. Mátyás pláne. Minden tenisz.
És minden focit. Itt hiába beszélek másról. Azért is írhatom:
írók emléke száll. Mert nem akarok kizárólagosan gólokról
meg szettekről értekezni. Mégis beleszerettem mindenbe.
Nem lehet kihagyni a MINDEN szót. Minden pusztán semmi.
Itt akárki nem mondja azt, hogy minden! De ha valaki szól,
akkor azt állítja: mindenki tudja, amit mond. Ez az egész
sport arról szól, hogy nincs probléma, baj, csak olykor
a terrorista metrók. (Így foglalom össze a múltat.)
Nincs baj, nincs hiány, nincs félelem.
Akkor sportoljunk, vegyük komolyan a labdát.
Tradíció. De itt se az tartja össze az embereket.
Hanem a jó szellem. Határ Győző is: élte ezt a játszmát.
Mintha mi sem lenne komolyabb dolog, mint irodalom,
sport, zene. Pedig betegeket is látni. Tolókocsis néniket.
Koldust és királyfit. Mosolyognak, teniszeznek.
Mintha televízió közvetítené a hétköznapi ügyeit.
Időtöltési kényszer. Láttad Beckham amerikai gólját?
Nem én. De holnap ismétlés van. A csillagok izzanak.
Nagyon ritkán fordul elő, hogy verset írunk, válaszolta az orvos,
akivel kávét ittam. Nőgyógyász volt. Nyugdíjas.

*Az ottani Szaknévsor szerelmeseként lapszéli jegyzeteket
készített a lóverseny izgalmairól. Fészek legyőzte Lakóparkot.
Nem is csodálom, a költészet végül
felülemelkedik a dolgokon. És győz valami más.*

5.

*A legeredetibb hely az, amelyik nem hasonlít, kezdtem el
a premisszát, de nincs ilyen, tehát, a legsajátosabb hasonlóság az,
ami ritka. Fejeztem be a mondatot. És kommentárt fűztem
hozzá: a hasonlóság csak annyi, hogy emlékezni valamire,
amit már („deja vu”) láttunk valahol, talán, valahányszor talán,
de nem elégszer. És van bennünk kurázszi megmondani annak,
aki elénk kerül, hogy igen, ez a dolog nem új, van eleje, vége,
eredete, épp ezért nem eredeti. De nem is hamisítvány.
Az eredetinek nem a hamis az ellentettje, hanem a sokszorosított.
A hamis más dimenzió. Tulajdonképpen a tulajdonnév
és a köznév (köznevek) viszonylata, magaslata. Elég sekély.
Mélyiségei áttetszők. London. Nem hasonlít egészében semmihez,
de ki látta távlatból. Minden fogalmazás (fogamzás) sántít.
Hát ki mondhatja meg, milyen egy város egészében? Az Atya.
Benne élünk, mozgunk és vagyunk. Egyébként igaz, hogy ránézésre,
megint egy új bevezetett fogalom (fogás), tehát rátekintve, úgy ablakból,
kocsiból, átrohanva az egész főúton, fő műsoridőben (nappal),
az utcák egyedinek tűntek, az összkép (tessék) egyénített érzet.
Nincs elrontva úgy semmi, mint Pesten.
Este megint szép, felejthetetlen (és sajátos) látképek.
Mennyire torz és tapír kliséken nyugszik a kifejezés,
mint befejezés. Állati nyelven szólva: képtelenség leírni egy nagy várost.
Egy színház, egy szimfonikus zenekar. Képtelenség érzékeltetni,
mennyire vidám zenészek voltak ott. Szóval, nem úgy, mint a kelet-
európai hegedűsök, brácsások. Az egész vármegye gondja a vállukon.
Komorak, mint régen a csendőrök által megbilincselte betyárok.
Na. Ez hasonlít az irodalomhoz. De tényleg, az angol zenészek
nem hidegvérrel játszanak, hanem meleggel. Persze ezt nem úgy értve.
Hanem valódi emberséggel, meleg-barátian. Ez a nyelv, tessék, kérem
levonni a konzekvenciát és kitalálni valami mást. Tehát London?
Mondhatnám, nem unalmas, hanem hatalmas. Egyébként néhol
pesti a hangulat. Csapszékek, részegek, kurvák elegánsan.
A hotel tüchtig. Már Frankfurt is eszébe jut az utazónak.
A Haydn koncert. Az nagyon emlékezetes. Folyt. köv.*